

Nr 14.

Ankom till riksdagens kansli den 11 maj 1933 kl. 4 e. m.

Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande, nr 14, i anledning av väckt motion, II: 303, angående viss ändring i gällande motorfordonsförordning.

I en inom andra kammaren väckt och till dess tredje tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 303, har herr *Elmroth* hemställt, att riksdagen måtte besluta om skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan om utredning och förslag till sådana ändringar i gällande motorfordonsförordning, att polismyndighet för länas befogenhet att i särskilda fall återkalla körkort av orsaker, som framgå av motionens motivering. Såsom exempel på fall, då ett omedelbart återkallande av körkortet borde ske utan tidsutdräkt, nämnes i motiveringen, att förare varit berusad under framförande av automobil eller då förare ådagalagt *grov* vårdslöshet vid dylik färd.

Beträffande motiveringen i övrigt får utskottet hänvisa till motionen.

Andra kammarens tredje tillfälliga utskott, till vilket motionen hänvisades, inhämtade i vederbörlig ordning yttranden över motionen av *överståthållarämbetet i Stockholm* och *samtliga länsstyrelser i riket*. För det huvudsakliga innehållet i de avgivna yttrandena lämnas en kortfattad redogörelse här nedan.

Avstyrkande yttranden.

Överståthållarämbetet i Stockholm hänvisar till *polismästaren i Stockholm*, vilken anført: För Stockholms del föreläge icke något behov av den föreslagna ändringen, enär *överståthållarämbetet* även vore polismyndighet och stode i närmare kontakt med polispersonalen än vad å andra orter K. B. gjorde, varför ett snabbt indragande av körkort lätt kunde anordnas i fall av behov. Syftet med motionen kunde knappast vinnas genom att uppdraga körkortsindragningen åt polismyndigheten, som särskilt på landsbygden kunde vara bosatt långt från det ställe, där polisinspektionen mot en berusad förare ägde rum, utan endast genom att i polispersonalens händer lägga en provisorisk indragningsrätt. Men häremot kunde resas allvarliga betänkligheter, särskilt ur den synpunkten att frågan om den grad av berusning, som skulle föreligga för att grunda ett antagande om att föraren saknat nödigt herravälde över sina handlingar, kunde vara föremål för olika meningar till och med mellan domstolarna. Körkortsindragningen, som ofta innebure, att levebrödet fräntoges den därav drabbade, hade sådana verkningar, att man icke torde kunna und-

vara den garanti mot förhastade åtgärder, som beslutanderättens förläggande till K. B. innebure.

Länsstyrelsen i Stockholms län. En huvudanmärkning mot förslaget vore, att den lokala polismyndigheten, som skulle erhålla den tillämnade befogenheten, i regel fungerade såsom åklagaremyndighet med avseende å den begångna förseelsen och alltför lätt skulle erhålla en inställning gentemot bilföraren, som icke vore tillräckligt förutsättningslös för den prövning, varom här vore fråga. Vidare kunde det mången gång vara svårt att avgöra, huruvida förelupen vårdslöshet vore att karaktärisera såsom grov eller ej, och det vore icke lämpligt att prövningen härav överlämnades åt en underordnad myndighet. Indragning av körkort vore en åtgärd, som ofta medförde mycket kännbara påföljder för den därav drabbade, och det syntes icke välbetänkt att utan tvingande skäl rubba den rådande ordningen för prövning av dessa ömtåliga ärenden, vars styrka givetvis låge i länsstyrelsernas mångåriga och på ett betydande antal fall grundade erfarenheter. Något behov av en ändring funnes icke heller. Den rätt till interimistisk återkallelse av körkort, som nu funnes, möjliggjorde ett tillräckligt hastigt ingripande under förutsättning att den lokala polismyndigheten i största möjliga grad påskyndade utredningarna samt polisrapportens uppsättande och insändande.

Länsstyrelsen i Södermanlands län. Skäl torde i allmänhet icke föreligga för antagande, att vederbörande omedelbart skulle upprepa sin förseelse utan tvärtom att han efter att hava blivit anhållen för en dylik förseelse skulle åtminstone någon tid taga sig tillvara för ett upprepande. I de säkerligen få fall, där verklig fara för ett omedelbart upprepande kunde anses vara för handen, torde polismyndigheten äga möjlighet att försäkra sig om vederbörandes person, vilket innebure större garanti mot ett upprepande än omhändertagande av körkortet. För de fall, där behov kunde tänkas föreligga av ett omedelbart fråntagande av körkortet, skulle det föreslagna förfarandet sakna betydelse med hänsyn till de andra och effektivare åtgärder, som stode polismyndigheten till buds.

Länsstyrelsen i Jönköpings län. Polismyndigheten torde redan nu icke underlåta att omhändertaga en berusad förare eller, vid lindrigare fall av onykterhet, tillse, att han icke fortsatte resan, förrän tillnyktrande skett. Ett omedelbart fråntagande av körkortet innebure icke någon garanti, när för en av starka drycker mer eller mindre omtöcknad person förlusten av körkort icke verkade därhän, att han allenast på grund därav skulle hysa betänkligheter mot att ånyo sätta sig vid ratten. Vid fall av grov vårdslöshet torde det ej ofta förekomma, att ett körkort återkallades omedelbart endast av nämnda anledning, när ett upprepande av vårdslösheten knappast behövde befaras så nära inpå den tidigare begångna förseelsen. Därest ett interimistiskt återkallande av körkortet skulle komma ifråga, kunde detta ske genom framställning till länsstyrelsen utan att draga ut på tiden så länge, att det ur trafiksäkerhetssynpunkt behövde resas några betänkligheter mot ett bibehållande av den

nuvarande ordningen. Att annan myndighet än den tillståndsgivande och i synnerhet en underordnad myndighet finge återkalla körkort syntes principiellt oriktigt. Dessutom innebure körkortsindragning mången gång ett så pass kännbart ingrepp i den enskildes förvärvsmöjligheter, att beslut därom måste föregås av en mycket sorgfällig prövning. Om ej av andra skäl så på grund av frågans grannliga karaktär borde därför beslut om körkortsåterkallelse alltjämt förbehållas länsstyrelse.

Länsstyrelsen i Kronobergs län. Polismyndighet, som omhändertagit av starka drycker påverkad automobilförare, torde icke låta honom få tillfälle åter begagna sig av körkortet, förrän hans sinnestillstånd kunde anses medgiva sådant, och då förarens förmåga att föra automobil blivit väsentligt nedsatt genom sjukdom, torde denne icke vägra att vid påfordran omedelbart utlämna körkortet. Prövningen huruvida sådana omständigheter föreläge, att förare skulle anses uppenbarligen olämplig att föra automobil, borde icke handhas av annan myndighet än den, som hade att meddela slutligt beslut om körkorts indragning.

Länsstyrelsen i Kalmar län. Körkortsindragning innebure ett alltför allvarligt intrång i en persons medborgerliga rättigheter och i många fall jämväl ett avsevärt försämrande av hans förvärvsmöjligheter för att polismyndigheterna, sålunda i stad stadsfiskal och på landet landsfiskal, vilka ofta vore unga och oerfarna, lämpligen skulle kunna anförtros nämnda befogenhet. Genom den nuvarande ordningen erhöles större garantier för en fullt objektiv och rättvis prövning av dylika ärenden. Något behov av ändrade bestämmelser hade icke yppats och då i särskilt trängande fall en snabbare procedur redan genomförts, finge länsstyrelsen avstyrka motionen.

Länsstyrelsen i Blekinge län. Då polismyndigheterna redan nu i väsentlig mån hade i sin hand möjlighet att påskynda länsstyrelsens beslut om indragning i de fall, då skyndsamhet ansåges vara av nöden, men beslut i frågan av länsstyrelsen syntes alltjämt i rättssäkerhetens intresse och för vinnande av enhetlighet böra erfordras, finge länsstyrelsen avstyrka motionen.

Länsstyrelsen i Kristianstads län. Att återkalla ett körkort torde icke böra ifrågakomma utan efter vederbörlig utredning och sedan föraren fått tillfälle att förklara sig och därvid anföra och styrka, vad han kunde akta nödigt. Givetvis lämnades icke en för berusning vid framförande av bil anhållen person tillfälle att åter föra bilen, innan han återvunnit sådan sinnesförfattning, att han kunde tilltros att göra det. Och att därefter låta honom eller förare, som ådagalagt grov vårdslöshet, föra automobil, intill dess frågan om körkortets indragning blivit i vederbörlig ordning prövad, torde icke vara förenat med någon överhängande fara.

Länsstyrelsen i Malmöhus län. Med undantag för det fåtal fall, när polischefen själv vore åsyna vittne till förseelsen, komme återkallelse av körkortet även med motionärens förslag att grundas å skriftlig rapport. När den ingåves till polischefen, torde den, som gjort sig skyldig till förseelsen, i många

fall hava avlägsnat sig från orten. Enär återkallelse av körkort ofta utgjorde ett ingripande av stor ekonomisk betydelse, måste krav uppställas på att indragning icke skedde under alltför lösliga former, varför länsstyrelsen icke kunde biträda motionen.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län. Redan nu gällande bestämmelser möjliggjorde körkortsindragning utan nämnvärd tidsutdräkt. Då någon egentlig anledning följaktligen ej förefunnes att förläna den lokala polismyndigheten befogenhet att i särskilda fall återkalla körkort, och i varje fall ytterligare någon tids erfarenhet borde hava vunnits, huru gällande bestämmelser verkat, innan ändring i författning vidtoges, avstyrktes motionen.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län. Länsstyrelse hade redan nu befogenhet att, innan slutligt beslut om återkallelse fattades, förordna, att körkortet skulle tillsvidare indragas. Denna möjlighet till provisorisk indragning syntes länsstyrelsen vara tillfyllest och farhågan för dröjsmål med länsstyrelsebesluten och för därav orsakad trafikrisk förefölle överdriven. Något behov av ändring förelåge icke.

Länsstyrelsen i Skaraborgs län. Behovet att vid mera svårartade förseelser i samband med förande av motorfordon snabbt kunna återkalla vederbörandes körkort vore redan på tillfredsställande sätt tillgodosett genom gällande bestämmelser om provisorisk indragning. Ej heller kunde det anses lämpligt att befogenhet att förordna om återkallelse av körkort på grund av begången förseelse anförtroddes polismyndighet, som hade att vid domstol såsom åklagare beivra förseelsen.

Länsstyrelsen i Jämtlands län. Ett ingripande av polismyndigheten, som vad anginge landsbygden endast i undantagsfall och i stad aldrig toge bilisten på bar gärning, kunde i regel icke ske "ögonblickligt", utan finge polismyndigheten i likhet med länsstyrelsen grunda sitt beslut på rapport från underordnad polisman. Att utrusta polis- och fjärdingsmän med befogenhet att utan föregående utredning återkalla eller indraga körkort torde icke vara lämpligt. I de fall, där indragning av körkort på grund av onykterhet skulle kunna komma ifråga, torde nog även automobilföraren själv bära av polismännen omhändertagas och därmed vara berövad möjligheten att i sitt onyktra tillstånd fortsätta körningen. Gällde det en fyllerist torde saknaden av körkort för övrigt icke utesluta, att han ändå körde sin automobil. Den föreslagna befogenheten torde även, vad landsbygden beträffade, kunna leda till godtycklighet och ojämnhet vid bedömandet.

Länsstyrelsen i Norrbottens län. Då det visat sig, att nu stadgade förfarande erbjöde tillräcklig snabbhet utan att äventyra rättssäkerheten, syntes den föreslagna överflyttningen av återkallelsebefogenheten till de lokala polismyndigheterna obehörlig och — såsom innebärande en viss risk ur rättssäkerhetssynpunkt — jämväl olämplig. Förslaget torde vidare ur trafiksäkerhetssynpunkt sakna den betydelse, som motionären tänkt sig. Den omständigheten, att viss person på grund av återkallelse eller eljest saknade körkort,

medförde nämligen icke befogenhet för polisman att hindra honom att framföra motorfordon. Däremot torde det vara polismands plikt att därifrån söka hindra den, som på grund av berusning eller av annan orsak måste antagas sakna förmåga att utan fara för trafiken framföra motorfordon.

Tillstyrkande yttranden.

Länsstyrelsen i Uppsala län. Nu gällande bestämmelser om körkortsåndragning torde i allmänhet möjliggöra önskvärd snabbhet vid behandlingen, men fall kunde tänkas (exempelvis i fråga om sinnessjuk person), då ett omedelbart, om ock endast interimistiskt indragande av körkort vore på sin plats och fördenskull borde anförtros åt polismyndighet och, å landet, jämväl polisman.

Länsstyrelsen i Östergötlands län. Redan nu funnes en viss möjlighet till ett omedelbart ingripande från länsstyrelsens sida vid särskilt svåra fall av trafikförseelser. Men en ännu snabbare handläggning av dessa ärenden vore önskvärd och skulle möjliggöras, om viss befogenhet till inskridande mot körkortsinnehavare tillerkändes de lokala polismyndigheterna. Då det emellertid vore av synnerligen stor vikt, att åtgärder av så ingripande betydelse för den enskilde som en körkortsindragning icke vidtoges utan fog och att dessa ärenden handlades under former, som innebure garantier mot förhastade körkortsindragningar, kunde länsstyrelsen icke förorda, att den definitiva prövningen av dessa ärenden anförtroddes åt de lokala polismyndigheterna. Men betänklighet torde icke möta att tillerkänna dessa myndigheter befogenhet att i särskilt flagranta fall — då grov trafikförseelse vore uppenbar — fråntaga en körkortsinnehavare hans körkort, med skyldighet dock för polismyndigheten att, exempelvis inom 48 timmar, underställa frågan om körkortsindragning länsstyrelsens prövning.

Länsstyrelsen i Gotlands län. Syftet med motionen torde näppeligen nås med den föreslagna anordningen. Magistraten i stad kunde svårligen utan tillgång till polisrapporten avgöra frågan om körkortets återkallande, även om det skulle gälla endast interimistiskt, och att överbringa rapporten till länsstyrelsen för avgörande av frågan skulle i allmänhet icke kräva mycket längre tid. Magistraten ägde för övrigt icke tillgång till det material för bedömning av körkortsinnehavarens lämplighet att föra motorfordon, som funnes sammanfört hos varje länsstyrelse. Det torde därför vara ur alla synpunkter lämpligast att för enhetlig handläggning av frågor om återkallande av körkort avgörandet härutinnan förbehölles den myndighet, som utfärdat körkortet, eller vederbörande länsstyrelse. Syftet med motionen skulle emellertid måhända kunna tillgodoses genom att i sådana fall, där motorfordonsföraren utgjorde en uppenbar fara för trafiksäkerheten, åt vederbörande förhållsledare i befälsställning inrymdes befogenhet att i samband med polisutredningen omhändertaga den felandes körkort med skyldighet att utan dröjsmål till länsstyrelsen för dess vidare förordnande överlämna körkortet tillika med en för-

beredande rapport med kort sammanfattning av omständigheterna i ärendet. För trafiksäkerheten skulle det betyda en avgjord fördel att genom vidgad befogenhet för ordningsmakten denna sattes i stånd att effektivt ingripa, där uppenbar fara hotade.

Länsstyrelsen i Hallands län. Det vore önskligt att vid fylleri under förande av motorfordon eller vid annan särdeles grov förseelse den skyldige omedelbart berövades rätten att föra dylikt fordon. Emellertid syntes det formellt oriktigt att polismyndighet finge återkalla ett av överordnad myndighet givet tillstånd. Däremot torde intet vara att invända mot att polismyndigheten finge rätt att i sådant fall frångå den felande körkortet ävensom eventuellt trafik kort mot skyldighet att ofördröjligen anmäla förhållandet till vederbörande länsstyrelse och översända kortet (kortet) samt hemställa om återkallande.

Länsstyrelsen i Värmlands län. Skäl talade för att den ifrågasatta befogenheten tillerkändes lokal polismyndighet (stadsfiskal eller poliskommissarie i stad och landsfiskal å landet). Härvid förutsattes emellertid, att dylik körkortsindragning finge ske allenast i sådana fall, då ett fortsatt innehav av körkort måste anses innebära en uppenbar risk för trafiksäkerheten, och att dylikt beslut om återkallande av körkort finge gälla allenast tills vidare, intill dess vederbörande länsstyrelse meddelat beslut därom, med skyldighet för polismyndighet att skyndsamt, förslagsvis inom tre dagar efter beslutet, för prövning underställa detsamma den länsstyrelse, som eljest hade att besluta om körkortets indragning, samt att vid sådan underställning bifoga förhørsprotokoll angående det underställda ärendet.

Länsstyrelsen i Örebro län. Med nuvarande förfaringsätt kunde återkallelse av körkort icke ske omedelbart efter förseelsens begående. I följd härav hade i ett flertal fall inträffat, att det visat sig vara förenat med svårigheter att verkställa meddelat beslut på grund av att körkortsinnehavaren icke kunnat anträffas. Detta hade framför allt varit fallet, då det varit fråga om återkallelse av körkort för personer, som i stor utsträckning befunne sig på resor, exempelvis handelsresande. Då lång tid kunde förflyta, innan föraren kunde anträffas och körkortet frångåas honom, föreläge givetvis fara för att föraren under tiden beginge ytterligare förseelse och att trafiksäkerheten därigenom äventyrades. Ur denna synpunkt syntes det önskvärt, att polismyndighet erhöle befogenhet att frångå förare körkort, då förseelsen vore av den beskaffenhet, att körkortet uppenbarligen borde återkallas. Emellertid borde polismyndigheten icke erhålla befogenhet att återkalla körkort. Ur principiell och enhetlighetssynpunkt borde återkallelse ske av länsstyrelse, som utfärdat körkortet. Polismyndighetens befogenhet borde inskränkas till att omfatta körkortets tagande i förvar och meddelande till förare av förbud mot förande av motorfordon till dess beslut i fråga om körkortets återkallande meddelats av länsstyrelse. Polismyndigheten borde ofördröjligen underrätta länsstyrelsen om sitt beslut och därvid överlämna körkortet, varefter länsstyrelsen, om fö-

raren uppenbarligen måste anses olämplig att föra motorfordon, kunde förordna, att körkortet skulle tillsvidare återkallas.

Länsstyrelsen i Västmanlands län. Den nuvarande ordningen hade icke visat sådana brister, att därav kunde motiveras den föreslagna ändringen. Förslaget innebure en oformlighet såtillvida, att länsstyrelsen en gång fattade beslut skulle kunna undanröjas av den underordnade polismyndigheten. Därest emellertid en ändring kunde anses erforderlig, kunde bestämmelserna kompletteras med ett stadgande av innehåll, att i sådana fall, då författningsrummet ansåges böra tillämpas, polismyndigheten skulle främtaga vederbörande körkortet och insända detsamma till den myndighet, som hade att besluta om återkallelsen.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län tillstyrker den i motionen begärda utredningen.

Länsstyrelsen i Gävleborgs län har intet att erinra mot i motionen föreslagna utredning.

Länsstyrelsen i Västernorrlands län. Länsstyrelsen finge vitsorda, att fall givetvis kunde inträffa, då ett omedelbart återkallande av vederbörandes körkort vore önskvärt, och i praktiken torde även hava förekommit att så skett i samband med avvisitering av person, som anhållits för fylleri under framförande av automobil. Någon olägenhet av att polismyndighet förlänades befogenhet att tillsvidare återkalla körkort torde ej heller behöva befaras, men måste föreskriften härom kompletteras med stadgande om skyldighet för polismyndigheten att omedelbart underställa beslutet länsstyrelsens prövning.

Länsstyrelsen i Västerbottens län. Avsikten med bestämmelsen i 1930 års motorfordonsförordning om interimistiskt återkallande av körkort bleve i verkligheten ej fullt uppnådd, då det måste förflyta en viss tid från det förseelsen begåtts och till dess erforderliga handlingar, som kunde läggas till grund för länsstyrelsens prövning av frågan om körkortets indragning, inkommit till länsstyrelsen. Det åtginge även någon tid, innan länsstyrelsens beslut kunde genom vederbörande polismyndighet verkställas. Under denna mellantid kunde bilföraren komma i tillfälle att ytterligare missbruka sin rätt att föra bil. Det vore därför lämpligt, om polismyndigheten erhöle befogenhet att i sådana fall, då bilförare vid framförande av automobil uppenbarligen varit onykter eller visat särskilt grov vårdslöshet, främtaga bilföraren körkortet i avbidan på länsstyrelsens beslut. Frågan skulle givetvis omedelbart underställas länsstyrelsens prövning.

För egen del anförde andra kammarens utskott följande.

”Utskottet anser för sin del i likhet med motionären, att gällande bestämmelser på ifrågavarande område icke äro i allo tillfredsställande. Visserligen föreligger möjlighet för vederbörande länsstyrelse att i förekommande fall utan större tidsutdräkt meddela beslut om återkallelse tillsvidare av utfärdat körkort, men under alla omständigheter måste dock i regel åtminstone några

dagar förflyta från begäendet av en förseelse, som föranleder ingripande, till dess dylikt beslut hinner meddelas, varjämte det mången gång kan draga rätt långt ut på tiden, innan beslutet kan bringas i verkställighet. I sådant avseende må hänvisas särskilt till vad länsstyrelsen i Örebro län anført i frågan. En utredning synes därför motiverad i syfte att skapa möjligheter för ett snabbare och effektivare ingripande av den art, varom här är fråga, än som med tillämpning av nu gällande bestämmelser är möjligt. För en dylik utredning talar enligt utskottets mening jämväl den omständigheten, att det för den allmänna rättskänslan måste verka stötande, att en körkortsinnehavare, som genom flagrant åsidosättande av gällande föreskrifter rörande framförande av motorfordon visat sig utgöra en uppenbar fara för trafiksäkerheten, under längre eller kortare tid får behålla det av offentlig myndighet utfärdade behörighetsbevis att föra motorfordon, som körkortet utgör.

I syfte att avhjälpa den påtalade bristen föreslår motionären för sin del, att polismyndighet skulle förlänas befogenhet att i särskilda fall meddela beslut om återkallelse av körkort. Emellertid torde det, såsom även framhållits i det övervägande flertalet av de över motionen avgivna yttrandena, få anses principiellt oriktigt, att de länsstyrelserna underordnade polismyndigheterna skulle medgivas rätt att återkalla beslut, som meddelats av de överordnade myndigheterna. Utskottet kan därför icke förorda, att en så långt gående befogenhet, som motionären tänkt sig, tilldelas den lokala polismyndigheten. Samma effekt som med motionärens förslag torde emellertid kunna uppnås genom en anordning, som ifrågasatts av flertalet av de länsstyrelser, som icke ställt sig helt avvisande till motionen, nämligen därigenom att polismyndigheten berättigas att i förekommande fall omhändertaga vederbörandes körkort.

Samtidigt som utskottet för sin del förordar en sådan anordning, anser sig utskottet dock böra framhålla, att även frågan om ett ingripande av nu antydd art säkerligen ofta kommer att visa sig synnerligen ömtålig och svår att bedöma. Såväl med hänsyn härtill som till att den ifrågasatta befogenheten skulle komma att utövas av ett mycket stort antal myndigheter med ty åtföljande risk för bristande likformighet på olika håll i landet ifråga om tillämpningen, synes det nödvändigt, att bestämmelserna i ämnet givas en sådan avfattning, att de i möjligaste mån förebygga missbruk. Ur rättssäkerhetssynpunkt torde vidare böra föreskrivas, att polismyndighet, som på antytt sätt fråntagit en motorfordonsförare hans körkort, skall vara skyldig att inom viss kort tid, exempelvis 48 timmar, till vederbörande länsstyrelse insända körkortet jämte rapport i ärendet, och bör det därefter ankomma på länsstyrelsen att ofördröjligen meddela beslut, huruvida körkortet skall tillsvidare återkallas eller icke.

Med polismyndighet torde i här förevarande sammanhang böra förstås det samma som i 14 § 2 mom. i 1930 års motorfordonsförordning, nämligen för Stockholm vederbörande poliskommissarie, för annan stad, där polismästare finnes, denne, för övriga städer stadsfiskal eller, om stadsfiskalen är befriad

från all befattning med polisväsendet, den som närmast under polischefen har inseende över polisväsendet samt för landet polischefen i orten. Då det direkta ingripandet gentemot motorförare, som bryter mot gällande föreskrifter, väl oftast företages av underordnad polisman, torde visserligen en dylik bestämning av begreppet polismyndighet icke såsom allmän regel möjliggöra, att en motorförare kan fråntagas sitt körkort omedelbart på en förseelse av sådan art, att körkortet bör omhändertagas. Men att tilldela jämväl polisman sådan befogenhet, som ovan förordats för polismyndighet, har utskottet med hänsyn till rättssäkerheten ansett icke kunna ifrågasättas.

Under åberopande av det anförda får utskottet hemställa, att andra kammaren för sin del måtte besluta, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag angående sådan ändring av gällande motorfordonsförordning, att polismyndighet erhåller befogenhet att i särskilda fall fråntaga förare av motorfordon för honom utfärdat körkort.''

Andra kammaren beslöt i enlighet med sitt tredje tillfälliga utskotts hemställan, och första kammaren, som delgivits andra kammarens beslut, har hänvisat ärendet till sitt andra tillfälliga utskott, som i anledning härav får anföra följande.

Utskottet instämmer i vad andra kammarens tredje tillfälliga utskott yttrat *Utskottet.* i ärendet och hemställer för den skull,

att första kammaren måtte biträda andra kammarens i ärendet fattade beslut.

Stockholm den 11 maj 1933.

På utskottets vägnar:

EDWIN BERLING.

Närvarande: herrar *Berling, Bengtsson, Rydberg, John T. Björck, Hjalmarsson, von Heland* och *Jacob Hansson.*